

Kol Demama: The Voice Within

Shofar Text Bank

Biblical Uses of the Shofar

Mount Sinai

וַיְהִי בַיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי בְּהִיט הַבַּקָּר וַיְהִי קִלְת וּבְרָקִים וַעֲנַן כָּבֵד עַל-הָהָר וְקוֹל שֹׁפָר חֲזָק מְאֹד וַיִּחַרַד כָּל-הָעָם אֲשֶׁר בְּמַחֲנֵה: ... וַיְהִי קוֹל הַשּׁוֹפָר הוֹלֵךְ וְחֲזָק מְאֹד מִשָּׁה יִדְבָּר וְהָאֱלֹהִים יַעֲנֶנּוּ בְּקוֹל:

On the third day, as morning dawned, there was thunder, and lightning, and a dense cloud upon the mountain, and a very loud blast of the shofar; and all the people who were in the camp trembled... The blare of the horn grew louder and louder. As Moses spoke, God answered him in thunder. (Exodus 19:16,19)

וְכָל-הָעָם רָאִים אֶת-הַקּוֹלֹת וְאֶת-הַלַּפִּידִם וְאֵת קוֹל הַשּׁוֹפָר וְאֶת-הָהָר עֹשָׂן וַיִּרְא הָעָם וַיִּגְעוּ וַיַּעֲמְדוּ מֵרָחֵק:

All the people witnessed the thunder and lightning, the blare of the horn and the mountain smoking; and when the people saw it, they fell back and stood at a distance. (Exodus 20:15)

Jubilee Year

וּסְפַרְתָּ לָךְ שִׁבְעַת שָׁבָע שָׁבָע שָׁנִים שִׁבְעַת שָׁנִים וְהָיוּ לָךְ יְמֵי שִׁבְעַת שָׁבָע שָׁבָע שָׁנִים תְּשַׁע וָאַרְבָּעִים שָׁנָה: וְהִעֲבַרְתָּ שׁוֹפָר תְּרוּעָה בַּחֹדֶשׁ הַשְּׁבִיעִי בְּעֶשְׂוֹר לַחֹדֶשׁ בַּיּוֹם הַכֹּפְרִים תַּעֲבִירוּ שׁוֹפָר בְּכָל-אַרְצְכֶם: וְקִדַּשְׁתֶּם אֶת שְׁנַת הַחֲמִשִּׁים שָׁנָה וְקִרְאתֶם דְּרוֹר בְּאֶרֶץ לְכָל-יֹשְׁבֵיהָ יוֹבֵל הוּא תַּהְיֶה לָכֶם וְשַׁבְתֶּם אִישׁ אֶל-אַחֲזָתוֹ וְאִישׁ אֶל-מִשְׁפַּחְתּוֹ תָּשָׁבוּ:

You shall count off seven weeks of years—seven times seven years—so that the period of seven weeks of years gives you a total of forty-nine years. Then you shall sound the horn loud; in the seventh month, on the tenth day of the month—the Day of Atonement—you shall have the horn sounded throughout your land and you shall hallow the fiftieth year. You shall proclaim release throughout the land for all its inhabitants. It shall be a jubilee for you: each of you shall return to his holding and each of you shall return to his family. (Leviticus 25:8-10)

Conquering Jericho

וּסְבַתֶּם אֶת-הָעִיר כָּל אַנְשֵׁי הַמְּלֻחָמָה הַקִּיף אֶת-הָעִיר פַּעַם אַחַת כֹּה תַעֲשֶׂה שֵׁשֶׁת יָמִים: וְשִׁבְעָה כְּהַיָּם יִשְׂאוּ שִׁבְעָה שׁוֹפְרוֹת הַיּוֹבְלִים לַפְּנֵי הָאָרוֹן וּבַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי תִסָּבּוּ אֶת-הָעִיר שִׁבְעַת פַּעַמִּים וְהַכְּהַיָּם יִתְקַעוּ בַשּׁוֹפְרוֹת: וְהָיָה

בַּמִּשְׁפָּחָה אֲבִיקְרוּן הַיִּזְבִּיל בְּשִׁמְעֵכֶם [כְּשִׁמְעֵכֶם] אֶת־קוֹל הַשּׁוֹפָר יִרְעוּ כָּל־הָעָם תְּרוּעָה גְדוֹלָה וְנִפְלְאָה חֹמַת הָעִיר תִּחְלֹתֶיהָ וְעָלוּ הָעָם אִישׁ נֶגְדּוֹ:

Let all your troops march around the city and complete one circuit of the city. Do this six days, with seven priests carrying seven shofars preceding the Ark. On the seventh day, march around the city seven times, with the priests blowing the shofars. And when a long blast is sounded on the shofar—as soon as you hear that sound of the shofar—all the people shall give a mighty shout. Thereupon the city wall will collapse, and the people shall advance, every man straight ahead. (Joshua 6:3-5)

Coronation of a king

וַיִּקַּח צְדוֹק הַכֹּהֵן אֶת־קֶרֶן הַשֶּׁמֶן מִן־הָאֹהֶל וַיִּמְשַׁח אֶת־שְׁלֹמֹה וַיִּתְקְעוּ בַשּׁוֹפָר וַיֹּאמְרוּ כָּל־הָעָם יְחִי הַמֶּלֶךְ שְׁלֹמֹה:

The priest Zadok took the horn of oil from the Tent and anointed Solomon. They sounded the shofar and all the people shouted, “Long live King Solomon!” (1 Kings 1:39)

Ingathering of Exiles

וְהָיָה אִ בַּיּוֹם הַהוּא יִתְקַע בַּשּׁוֹפָר גְּדוֹל וּבָאוּ הָאֲבִידִים בְּאֶרֶץ אַשּׁוּר וְהַנִּדְחִים בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם וְהִשְׁתַּחֲוּוּ לַיהוָה בְּהַר הַקֹּדֶשׁ בִּירוּשָׁלַיִם:

And in that day, a great shofar shall be sounded; and the strayed who are in the land of Assyria and the expelled who are in the land of Egypt shall come and worship God on the holy mount, in Jerusalem. (Isaiah 27:13)

Announcing the New Moon and Festivals

תִּקְעוּ בַחֲדָשׁ שׁוֹפָר בְּבֹסֶה לַיּוֹם חֲגֹנוּ:

Blow the horn on the new moon, on the full moon for our feast day. (Psalms 81:4)

Praising God

הִלְלוּהוּ בְתִקְעַת שׁוֹפָר הִלְלוּהוּ בְנִבְבֵּל וּבְכֹר:

Praise God with blasts of the shofar; praise God with harp and lyre. (Psalms 150:3)

The Function of the Shofar

אף על פי שתקיעת שופר בראש השנה גזרת הכתוב רמז יש בו כלומר עורו ישנים משנתכם ונרדמים הקיצו מתרדמתכם וחפשו במעשיכם וחרו בתשובה וזכרו בוראכם. אלו השוכחים את האמת בהבלי הזמן ושוגים כל שנתם בהבל וריק אשר לא יועיל ולא יציל, הביטו לנפשותיכם והיטיבו דרכיכם ומעלליכם ויעזב כל אחד מכם דרכו הרעה ומחשבתו אשר לא טובה.

Even though blowing the shofar on Rosh Hashana is a Torah decree, it also contains an allusion. Namely, "Wake up you sleepers from your slumber and the unconscious from your stupor and search your ways and return in repentance and remember your Creator!" These are the people who forget the truth in the transience of time and waste all their years in futility and emptiness which does not have purpose and will not save them, look at yourselves and improve your ways and your actions and each one of you should leave your evil ways and thoughts that are not good." (Rambam, Mishneh Torah, Hilchot Teshuvah 3:4)

אמר רבי אבהו למה תוקעין בשופר של איל אמר הקדוש ברוך הוא תקעו לפני בשופר של איל כדי שאזכור לכם עקידת יצחק בן אברהם ומעלה אני עליכם כאילו עקדתם עצמכם לפני

Similarly, Rabbi Abbahu said: Why does one sound a blast with a *shofar* made from a ram's horn on Rosh Hashanah? The Holy One, Blessed be He, said: Sound a blast before Me with a *shofar* made from a ram's horn, so that I will remember for you the binding of Isaac, son of Abraham, in whose stead a ram was sacrificed, and I will ascribe it to you as if you had bound yourselves before Me. (Babylonian Talmud, Rosh Hashanah 16a)

תקע בשופר גדול לחרותנו. ושא נס לקבץ גליותינו. וקבצנו יחד מארבע כנפות הארץ. ברוך אתה ה', מקבץ נדחי עמו ישראל

Sound upon the great shofar for our freedom and raise the banner to gather our exiles and gather us together from the four corners of the earth. Blessed are You, O Lord, Who gathers together the dispersed of His people of Israel. (Siddur, Weekday Amidah)

עלה אלהים בתרועה ה' בקול שופר, בשעה שהקדוש ברוך הוא יושב ועולה על כסא דין, בדיון הוא עולה מאי טעם, עלה אלהים בתרועה, ובשעה שישאל נטליו את שופריהן ותוקעין לפני הקדוש ברוך הוא, עומד מכסא הדין ויושב בכסא רחמים, דכתיב: ה' בקול שופר, ומתמלא עליהם רחמים ומרחם עליהם והופך עליהם מדת הדין לרחמים, אימתי בחודש השביעי

"God ascends in acclamation (lit. in *truah*), Adonai in the call of the shofar" (Psalms 47:6). When God sits and ascends to the Throne of Judgement, God ascends with judgement. What happens? God ascends with acclamation (lit. *truah*), and when Israel takes their shofars and sounds them before God, God stands up from the Throne of Judgement and sits on the Throne of Mercy, as it says, "Adonai in the call of the shofar," And they are filled with mercy and God has mercy on them, and switches their treatment from the attribute of judgement to the attribute of mercy. When? In the month Tishrei. (Vayikrah (Leviticus) Rabbah, 29:3)

The Sound of the Shofar

הַתּוֹקֵעַ לְתוֹךְ הַבּוֹר אוֹ לְתוֹךְ הַדּוֹת אוֹ לְתוֹךְ הַפְּטָס, אִם קוֹל שׁוֹפָר שָׁמַע, יֵצֵא וְאִם קוֹל הַבְּרָה שָׁמַע, לֹא יֵצֵא. וְכֵן מִי שֶׁהָיָה עוֹבֵר אַחֲרֵי בֵּית הַכְּנֶסֶת, אוֹ שֶׁהָיָה בֵּיתוֹ סָמוּךְ לְבֵּית הַכְּנֶסֶת, וְשָׁמַע קוֹל שׁוֹפָר אוֹ קוֹל מְגִלָּה, אִם כִּיִּן לְבוֹ יֵצֵא, וְאִם לֹא, לֹא יֵצֵא. אִךְ עַל פִּי שְׁזָה שָׁמַע וְזָה שָׁמַע, זֶה כִּיִּן לְבוֹ וְזֶה לֹא כִּיִּן לְבוֹ

One who blows into a pit or a cistern or a jug, if he heard the sound of the shofar, he has fulfilled his obligation, but if he hears the echo, he has not fulfilled his obligation. And also one who was passing behind a synagogue or if his house was next to the synagogue and he heard the sound of the shofar or of the megillah [being read], if he directed his heart (had intention), then he has fulfilled his obligation, but if not he has not fulfilled his obligation. Even though this one heard and this one heard, this one directed his heart and this one did not. (Mishnah Rosh Hashanah 3:7)

דכתיב (במדבר כט, א) יום תרועה יהיה לכם ומתרגמין יום יבבא יהא לכוון וכתוב באימיה דסיסרא (שופטים הכח) בעד החלון נשקפה ותיבב אם סיסרא מר סבר גנוחי גנח ומר סבר ילולי יליל

As it is written: “It is a day of sounding [teruah] the *shofar* to you” (Numbers 29:1), and we translate this verse in Aramaic as: It is a day of *yevava* to you. And to define a *yevava*, the Gemara quotes a verse that is written about the mother of Sisera: “Through the window she looked forth and wailed [vateyabev], the mother of Sisera” (Judges 5:28). One Sage, the *tanna* of the *baraita*, holds that this means moanings, broken sighs, as in the blasts called *shevarim*. And one Sage, the *tanna* of the mishna, holds that it means whimpers, as in the short blasts called *teruot*. (Babylonian Talmud, Rosh Hashanah 33b)

תְּרוּעָה זֶה הָאֲמוּרָה בְּתוֹרָה נִסְתַּפֵּק לָנוּ בָּהּ סִפְקָא לְפִי אַרְבֵּי הַשָּׁנִים וְרַב הַגְּלוּת וְאִין אָנוּ יוֹדְעִין הַיָּאָרְ הַיָּאָרְ. אִם הִיא הַיְלָלָה שְׁמִינְלִין הַנְּשִׂים בִּינִיהוּן בְּעֵת שְׁמִיבְבִין. אוֹ הָאֲנָחָה בְּדֶרֶךְ שְׂיֵאֲנַח הָאָדָם פְּעַם אַחַר פְּעַם כְּשִׂידָאָג לְבוֹ מְדַבֵּר גְּדוּל. אוֹ שְׁנִיָּהֶם כְּאֶחָד הָאֲנָחָה וְהַיְלָלָה שְׂדִרְכָּה לְבוֹא אַחֲרֶיהָ הֵן הַנְּקִרְאִין תְּרוּעָה. שְׂכַר דְּרֵךְ הַדּוֹאָג מִתְאַנֵּחַ תְּחִלָּה וְאַחַר כֵּךְ מִיְלִל. לְכָךְ אָנוּ עוֹשִׂין הַכֹּל הַיְלָלָה הִיא שְׂאָנוּ קוֹרְאִין תְּרוּעָה. וְהָאֲנָחָה זֶה אַחַר זֶה הִיא שְׂאָנוּ קוֹרְאִין אוֹתָהּ שְׁלֵשָׁה שְׂבָרִים

Due to the length of the years and the great [burdens] of exile, we have a doubt about this *teruah* that is mentioned in the Torah, and we do not know how it is. It may be the wail that women wail amongst themselves at the time that they weep. Or it may be the sigh that one sighs, time after time, whilst his heart is worried about a big thing. Or both of them together — the sigh and the wail, as it is the way [of a wail] to come after it — may be called *teruah*. For this is the way of a worrier, to first sigh, and then wail. Hence we do all [three possibilities]. The wail is what we [today] call *teruah* (even though it is only one possibility of what the Torah meant by the word). And the sighing — this after that — is what we call three *shevarim*... (Rambam, Mishneh Torah, Hilchot Shofar 3:2-3)

The Form of the Shofar

מר סבר בר"ה כמה דכייף איניש דעתיה טפי מעלי וביום הכפורים כמה דפשיט איניש דעתיה טפי מעלי ומר סבר בראש השנה כמה דפשיט איניש דעתיה טפי מעלי ובתעניות כמה דכייף איניש דעתיה טפי מעלי

One Sage, Rabbi Yehuda, holds that on Rosh Hashanah the more a person bends his mind and humbles himself by bending in prayer, the better. Therefore, a curved *shofar* is sounded as an allusion to our bent minds and bodies. But on Yom Kippur, the more a person straightens his mind and prays with simplicity, the better. Therefore, a straight *shofar* is sounded. The other Sage, the anonymous *tanna* of the mishna, maintains the opposite: On Rosh Hashanah, the more a person straightens his mind and avoids any crookedness, the better. On fasts, on the other hand, the more a person bends his mind and humbles himself, the better. (Babylonian Talmud, Rosh Hashanah 26b)

שופר שנסדק ודבקו, פסול. דבק שברי שופרות, פסול. נקב וסתמו, אם מעבב את התקיעה, פסול. ואם לאוכשר

A shofar which has split and then he stuck it together is not valid. If he stuck together fragments of shofars, it is not valid. If there was a hole in a shofar and he closed it up, if it interferes with the blowing it is not valid, but if it does not it is valid. (Mishnah, Rosh Hashanah 3:6)

Shofar in Elul

בראש חדש אלול אמר לו הקב"ה (שמות כד, יב): "עלה אלי הִקְרָה" "והעבירו שופר במחנה... שהרי משה עלה להר שלא יטעו עוד אחר עבומי"ז והקב"ה נתעלה אותו היום באותו שופר שנאמר (תהלים מז, ו): "עלה אֱלֹהִים בְּתִרוּעָה" ועל כן התקינו חכמים שיהיו תוקעים בשופר בראש חדש אלול בכל שנה ושנה

On the New Moon of Elul the Holy One said to Moses: "Come up to me on the mountain" (Exodus 24:12), and they sounded a shofar throughout the camp, for behold, Moses has ascended the mountain, so that they do not go astray again after the worship of idols. The Holy One was exalted that day with that shofar, as it is said, "God is exalted with a blast (*tr'uah*), the Lord with the sound of a shofar (*b'kol shofar*)" (Psalms 47:5). Therefore, the sages instituted that the Shofar should be sounded on the New Moon of Elul every year. (Pirkei D'Rebbe Eliezer 46)

...ועל כי השופר הציל את ישראל מהחטא וחדש אלול הוא חדש המעוּתד לתשובה שהוא החדש האחרון מהשנה וקודם ימי הדין וחכמי המוסר רמזו עליו מקרא דאני לדודי ודודי לי שהראשי תיבות אלול כלומר שעתה העת שיהיו כל מחשבותי לדודי וכשאעשה כן אז גם דודי לי שישגיח עלי לטובתי וגם השופר מסוגל לתשובה...ולפיכך נהגו כל ישראל לתקוע בשופר אחר התפלה כל החדש הזה

... Because the shofar saved Israel from sin and the month of Elul is a month intended for *teshuva*, for it is the last month of the year and before the Days of Judgment, the sages of *musar* hinted at this from the verse "I am my Beloved's and my Beloved is mine" whose initial

letters form the word “Elul,” which is to say that now is the time when all of my thoughts should be toward my Beloved, and when I do this, then my Beloved is also mine, for God watches over me for my benefit. Also, the shofar is capable of [eliciting] *teshuva*...Therefore all of Israel have adopted the practice of blowing the shofar after prayer for this entire month. (Aruch Ha-shulchan, Orach Chayim 581:1)

התקינו חז"ל שיהו תוקעין בראש חודש אלול בכל שנה ושנה וכל החדש כדי להזהיר ישראל שיעשו תשובה שנאמר (עמוס ג') אם יתקע שופר בעיר ועם לא יחרדו וגו' וכדי לערבב השטן

The Sages enacted the blowing of the shofar on Rosh Chodesh Elul every year, and the entire month, to warn Israel to repent, as it says “If a shofar is blown in the city will the people not quake?!” (*Amos 3*), and also to befuddle the Satan. (Tur, Orach Chayim 581)